

ako so sicer mirni, primeri se lahko, da pri igranju zadenejo ob svetilke in jo prevrnejo.

S špiritom prigodile so se že tudi nezgode. Mnoge gospodičine imajo navado, da si lase svaljajo, v ta namen gori jim na toaletni mizici špiritna priprava, na kateri si razgrevajo klešče za lase. Primerilo se je že pogosto, da so slučajno zadele ob špiritno pripravo, da se je ta prevrnila na njih krila in so se tako zelo hudo ožgale. -- S špiritom se tudi mnogokrat kuha ali pogreva. Tudi tu se ne sme nikdar priliti gorila, dokler ni ogenj povsem ugasnen, kajti eksplozije so zelo pogoste in nevarne! (Pride še)

Moda in strokoznanstvo.

Spisuje M. Kunc.

V kulturnem razvoju narodov bila je oblačilna umetnost od nekdanjega važen in značilen faktor. Pravemu žensstvu, -- to smemo reči, -- pa tudi znaten del življenjske poezije! V šegah ali nošah zrcalilo se je vedno socialno in tudi politično življenje narodov in še danes štejemo, kakor o stavbeni umetnosti razne dobe modnega postanka.

Isto tako ali pa še važnejši pa so oblačilni strokovi v gospodarskem oziru, ker preživljajo nebrojno število ljudstva in pa zato ker oblačila predstavljajo jako znaten del ljudskega premoženja. Če vpoštevamo dejstvo, da rebi človeštvo v obče le troje sredstev ki zadoščajo materialnim potrebam življenja, -- hrano obleko in stanovanje, -- pokaže se nam precej kako važno življenjsko sredstvo obseza naš predmet

Zato je pa tudi kakovost in razlika oblačilnih, nošnji ali modi jako sigurno merilo občnega blagostanja.

Narodom ki težé po samostalnosti, katerim je gospodarska neodvisnost v vseh panogah glavni temelj, tudi ne prezirajo važnosti oblačilnih strok posebno pa se v sedanjem času, ko so te stroke postali predmet svetovne industrije.

Razmere delovanja, proizvodjanja in preminjevanja se pa pri nobeni drugi stroki niso toliko predrugačile kakor pri oblačilnih strokah. Tem premembam ki ležijo v toku časa se tudi naš narod ni mogel izogniti.

A če so drugi narodi poskušali prilagoditi se premenjenim razmeram s podvojenimi naporji, zaostali smo pri nas, ker nimamo v povspesjevanje napredka pri teh strokah nikacih sredstev, in ker nam manjkajo celo pojmi, da bi bilo vredno baviti se s tacimi vsakdanjimi vprašanji. Kdor nima pravih pojmov o važnosti oblačilnih strok na narodno-gospodarsvene odnošaje ta naj blagovoli pregledati le nemško strokovno in modno literaturo in videl bode, da so vse druge stroke, ki se tudi obravnavajo na literarnem potu, pravi pritlikovci v primeri z modnimi strokami.

Skoro bi smeli trditi, da mej večjimi narodi, kakor so Nemci, Francozi, Angleži itd., ni hiše v kateri bi se ne našli modni lista in strokovne knjige. Neka monumen-

talna nemška knjiga, namenjena osobito gospodinjam v olajševanje krojaškega dela v domači hiši, dosegla je že blizo 60 izdaj, in je poleg tega preložena v najimenitnejše evropske jezike, (Pride še.)

Ženskim in možkim podružnicam družbe sv. Cirila in Metoda na znanje! Tiskovine od kitic, ki so nabrane iz pesmij naših slovenskih pesnikov in se raojijo lahko pri veseljah (n. pr. za sladtorčke), ki se prirejajo v korist omenjene družbe, je slovensko vodstvo založilo in se iste dobijo pri gospici Ljudmili Rablek-ovi v Litiji (Kranjsko).

Na razpolago so pa tiskovine tudi vsem drugim slovenskim društvom, ki so namenjene napraviti veselice v korist družbe sv. Cirila in Metoda. (Z malim številom sladkorčekor, ki so imeli omenjene kitice, nabralo se je pri odprtju Velikovske šole nad 170 kron za isto.)

Nič več ne damo trgati si od naroda;

Zato me družbo svetega Ciril- Metoda

Iz svoje vse moči povsod podpirajmo,

Pri vsaki priliki za njo nabirajmo!

Slovensko gledališče v Ljubljani. Poleg družbe sv. Mohorja radi katere sme se ponašati naš slovenski narod, kakor pravi Stritar, ponašati se sme sedaj še se svojim gledališčem. Lepo, elegantno, ukusno je že samo na sebi, ako se pa igra in poje v njem takó, da se ne najde boljšega od Trsta pa do Dunaja na vsej progi, potem smejo že biti Slovenci ponosni na svoje gledališče. Posamezne moči so jako dobre, a kar preseniti ljudi, ki prihajajo izven Ljubljane, so krasni zbori. Glasovi so tako čisti, sveži, da jih mora biti človek vesel. V tem, ko se po drugod takó malo ozira na zборе v operah in operetah, da se občinstvo drži kisle takoj pri nastopu pevcev, in komaj čaka, da odpojó, razveseli se zborov v Ljubljani vsakdo po pravici. Da je opereta v Ljubljani tako nenavadno dobra da, tako dobra, kakoršnih v Trstu še ne slišimo, je seveda vsled tega, ker pojó v njej moči, ki pojó tudi v operi. Opera je pa tudi izvrstna vsled predobrih solistov in solistinj, zato naj bode Ljubljana ponosna na ta svoj hram, ki naj bi jej bil vedno takó v čast, kakor jej je sedaj.

Listnica uredništva.

Razni pesniki so nam poslali več pesmi s željo, da bi se iste tiskale na prvi strani lista, ker se v vseh poje slava „Slovenki“ in se v njih izraža voščilo novemu podjetju. Ker se vseh ne more tiskati, prosimo gg. pesnike potrpljenja, da v vsaki številki natismemo po eno. Pesnik Zamejski nam je poslal prvi takoj na „Poziv“ pesen, ki je danes na prvi strani, takrat ko je ideja o listu bila še skoro v povojju.

G. Bil-El. Hvala za poslano; prosimo Vas, da nam ostane vereni sodrudnik, a prosimo Vas zajedno tudi, da pišete poljudneje priprosteje. V 1. št. ni bilo prostora, pride prihodnjič.

Vsem častitim gg. sodrudnikom in sodrudnicam iskrena zahvala! Zanimanje za naš list je obče nepričakovano zanimanje pa je v nižjih slojih slovenskega žentva zato prosimo gg. izdelovalce naj pišejo kolikor možno priprosto in naj se ogibljejo citatov latinskih, nemških, italijanskih itd.

Srčna hvala za premnogo voščila da bi list vspeval!

Listnica upravnštva.

Za prvo šte. ni bila še dodelana slika za čelo lista, druga šte. pa izide že z lepo „glavo“.

sveče, bencin se ji uname, ogenj poloti se lehkega krila in ubožica je postala žrtev svoje neprevidnosti.

Marsikako nezgodo povzročilo je tudi poparjenje. Zlasti otroci, ki se radi motajo drugim pod nogami, naj se nikar ne potikajo v kuhinji, kjer se ima vedno opraviti s kropom. Tudi pri prelivanju vrele juhe itd. naj se vedno ravna pazljivo. Poparjenje z vrelim oljem, kovinami itd. dogaja se večinoma le v tvornicah; ako se slučajno ima opraviti v gospodinjstvu s temi tvarinami, treba je tem večje paznosti, ker je temperatura pri tem izredno visoka.

Opekline pa povzročijo se v časih tudi s kisljinami ali lugi. Vsa ta kemikalija naj se varno shranjujejo, zlasti da ne pridejo otroci do njih, ter naj se steklenke, v katerih se hranijo, vedno signirajo s primernimi, na njih nevarnost opazujočimi napisi.

Oziral sem se pri navedenih slučajih na najpogostejše uzroke opeklin, ki povzročajo velike in razširjene opekline, saj samo take pridejo v bolnico. A treba je preprečiti njih razširjenje in ugasiti ogenj takoj spočetka, ako je to le mogoče. In tudi tu je mnogokrat kriva nepremišljenost, da se to ne zgodi pravočasno. Dotičnik sam in obližje je običajno tako prestrašeno, da ne vé takoj, kaj naj stori, a uprav to je zamuda vsake sekunde usodna. Mnogokrat teče uboga prestrašena žena iz sobe k sosedu, z vetrom dobi ogenj le netiva, in ko dospe k sosedu, je že vse krilo v plamenu, ona po vsom životu ožgana, v tem ko bi preje lahko udušila ogenj in preprečila nesrečo. Druga začne si strgavati obleko, kar ji le malo hasne, a zato vse roke ožge. Ako ni takoj pri roki vode, naj se uduši plamen s tem, da se dotičnik zakrije s kocom ali debelo odejo, ki se mu tesno ovije. Nato seveda se mu mora obleka odstraniti. — Ako se je koga poparilo, ali ako se je ožgal s kisljinami ali lugom, obliže naj se z mrzlo vodo.

Po ugasenju ognja treba je olajšati velike bolečine z mrzlim obkladkom, ki se pogosto menjava ali pozneje z namazanjem opekline z oljem, čez kar se položi vata in na lahko pritrdi. Skrbi se naj za zdravniško pomoč in za eventuelno prevedenje v bolnico. V vsaki dobro opravljeni bolnici imajo posebne „vodne postelje“, katere zdravnik v sili, dasi težavno in nepopolno, lahko inprovizuje povsod. S tem se ponesrečencem vsaj odstranijo bolečine, ako tudi se ne prepreči nesrečni izid.

K sreči sicer niso opekline običajno tako prostrane in tako velike, in vsled tega tudi ne tako nevarne. A ker nesreča nikdar ne miruje, dolžnost nam je, storiti vse, kar je v naši moči za njeno preprečitev. In v kolikor so nesreče povzročene po nevednosti ali nepaznosti, preprečijo se lahko marsikdaj s primernimi razjasnili, pouki in opomini. Zato želim, da mile Slovenke ne pozabijo teh opozoritev, (dasi jim menda nisem povedal nič novega), temveč da si vedno in vedno kličejo jih v spomiu pri svojem ravnanju,

Moda in strokoznanstvo.

Spisuje M. Kunc. (Dalje.)

Najzvestejša naročnica strokovnih spisov pa je pridna in varčna gospodinja. Pri nas v Slovencih tega stavka marsikedo ne bode niti prav umel; če tudi je popolnoma resničen. Prevladuje pri nas še mnenje in zastareli nazori, da razširjenje strokoznanstvih ved, kakor tudi modnih listov pospešuje gizdavost in potratnost!

Té posledice tacih nazorov in brezbriznosti v gospodarskih stvareh pa vže sedaj občutimo.

Ne varajmo se! Modi ne zapirajmo potov s tem da v slovenskem jeziku nimamo nikacih sredstev za tekmovanje v proizvajaju. Rokodelstvo naše; pa tudi domače delo in umetnost gre pri oblačilnih strokah rakovo pot. Rokodelstvu se sicer tudi drugje tako godi; a to preide v roke velike industrije *katere pa pri nas nimamo*. A strokovne vede se mej drugimi narodi širijo in domače dele je ravno vsled zadostujočih poučnih sredstev jako imenitna obramba nasproti veliki industriji; ker omogoči ženstvu da si v domačem krogu, *torej na najceneji način* oskrbuje ukusna in moderna oblačila.

Naši trgi pa se čedalje bolj preplavljajo z izdelki ki niso izvršek domačih rok. Celo v mestih, ki so nastale po rokodelstvu kupuje osobito srednji stan vse svoje oblačilne potrebščine izgotovljene v prodajalnicah. Svote ki se izdajajo pri nas za tuje delo in izdelke, počenski od navadnega priprostega perila do najdražjih vrhnih oblačil; za rokovice, klobuke, solnčnike in druge več ali manj potrebne stvari in lepoticja, *grdo leto za letom v večji meri izven naše dežele*.

Te svote znašajo stotisoče narodnega premoženja; katerih ne dobimo v nobeni obliki več nazaj! V nekaterih stvareh dobila je konfekcijska trgovina že neomejen monopol, in če se o pravem času še kaj ne ukrene postane naš narod v oblačilnih strokah popolnoma poslužen tuji industriji.

Ni še tako dolgo kar so nastale omenjene razmere. Pred dvajsetimi leti še, naročevalo in dobilo je naše ženstvo *vse kar prištecamo oblačilnim strokam*; — *doma*, — *ali v deželi!* Naše šivilje in modistinje zadoščale so vsem zahtevam in kdo mi ne bode pritrtil, če rečem: Takrat ko se je še vse doma izdelovalo bilo je naše moštvo; *osobito pa tudi ženstvo finrje, ukusneje in razmeroma tudi cenrje* — *ker soli lneje*, — *opravljeneno nego sedaj!*

Značaj.

(Legenda)

Značaj, najkrasnejši junak in najmodrejši mož p r i š e l je nekoč iskat si primerne žene v Slovencih.

Potuje po lepi slovenski domovini, videl je pri nekem studenčku dve krasni mladenki.

Na prvi hip mu ena in druga silno dopadeta, in kar pričel je razgovor ž njima in tako-le prijazno rekel.

v katerem lahko stanu primerno srečno in zadovoljno živi, kajti boljše je v dobrih gmotnih razmerah živeti samki, nego nesrečni zakonski ženi.

Posmeh.

I.

Misel moja se bojuje	V zračne dviga se višine
Za uzore svete,	Liki lahna ptica, —
Kot k bogovom bi molila,	A za njo strupeno smeje
Pesmi tkè jim vnete.	Bedna se resnica.

II.

Tóžbe, solze, vzdih	O da bi stemnilo
stela sem ubozih,	Solnce se nebeško,
In obupa porog	Da bi v noč zavilo
V licih zrla množih...	To gorjé človeško.

Srečni pa smijó se:
Kaj bolé te rane,
Ki tvoj brat jih nosi? —
Nas to nič ne gane..

Vida.

„Sveti Miklavž“.

Zunaj je brila ostra burja in se poigravala s snežinkami po zraku, mi pa smo koprneli v zakurjeni sobi v radovednosti in strahu. Večerja nam danes proti navadi ni dišala; bili smo nestrpni, ker se je sv. Miklavž zakasnil. Napovedan nam je bil njegov prihod, a določena ura je uže minila. Sestrica ni si mogla kaj, da ne bi vnovič boječe in jokajoče vprašala mater, je-li ne pripusti parkeljnu priti v sobo. Vnovič je dobila pritrdilo, da ne, kar jo je utolažilo; a mene ojunačilo, da sem se celó predrznil do smelega odgovora: „Mama, Petričev Tinček je rekel danes v šoli, da sv. Miklavža sploh ni.“ Hotel sem se najbrž nekoliko pobahati s svojo neustrašenostjo in modrostjo, na kar sem bil, kakor šolarček, lahko in opravičeno ponosen. „Oj ta pregrešni deček! Ker je hudoben, mu sv. Miklavž ničesar več ne prinese in zato také govori“, pokarala me je mati. Zdajci zapoje v veži zvonec; vsa mala družba domačinov slovesno obmolkne, vrata se odpró in v sobo vstopi sv. Miklavž v mašniški obleki, s škofovo mitro in palico. Dolga bela brada mu pada na prsi in dela njegovo bolj malo postavo zeló čestitljivo. Spremlja ga angelj v beli obleki, s krili na ramenih; obraz mu je prijazen in smehljajoč, postava precej velika in debelušna. Otroka kar instinktivno padeva na kolena in skleneva ročice. „Ali sta bila pridna? Ali sta slušala stariše?“ povprašuje naju „sv. Miklavž“ in groza naju obide. Le smehljajoči angeljev obraz nama zopet vzbudi pogum, da jecljava: „Pridna“. — „Prav také, torej molita!“ In sestrica je molila očenaš, jaz pa vero; kolikokrat se je nama ustavila beseda, kolikokrat sva bila na tem, da naju polijó solze! „Ti uže hodiš v šolo; ali se pridno učiš?“ poprašal je mene in pristavil: „Povej mi, koliko je božjih zapovedi!“ „Dvanajst“, odgovorim, na kar mi

pritrdi: „Prav také!“ — Ves ta čas je ropotal parkelj zunaj pred sobo z verigami in sem ter tja udarjal na vrata, in vsakokrat sva zatrepetala od groze. „Sv. Miklavž“ pa je bil zadovoljen z nama, obljubil, da nama donese lepih darov ter naju blagoslovil. Tedaj pa je nagnil knjigo, katero je držal v roki in na kateri so bila tri jabolka na skupičku, také, da mu padejo na tla, in jih je angelj, glasno se zasmijavši, pobral. — Ko se je nebeška gospoda odslovila, morala sva iti otroka spat.

Drugo jutro sva se vzbudila rano in glej, veselje in radost! Obilo lepih darov sv. Miklavža na mizi! Šibe tudi ni pozabil, a to naju ni strašilo, saj tudi vlandske nisva dosti okušala. — A dogodki prejšnjega večera so mi rojili po glavi; nisem si mogel kaj, da ne bi izdal materi svojih mislij: „Mama, sv. Miklavž pa ne zna katekizma“. — „Kaj ti pride na um, ti nespametni dečko!“ — „Glejte, ko me je vprašal koliko zapovedi je, sem se zmotil in rekel, *dvanajst*. In on je rekel: Prav také! In vender jih je le *deset*“. — No, se je pa tudi on zmotil. — „Glas pa je imel čisto tak, kakor gospod Jeločnik, in tudi majhen je bil také“, ugovarjam zopet. To je bil poslovodja strijčeve trgovine, nam otrokom dobro znan in priljubljen. — Takó sem slutil, kar sem izvedel še-le leta pozneje. — „In angelj je bil podoben naši Miciki in se je čisto také zasmel, kakor ona. Mama, zakaj pa Micike ni bilo včeraj v sobi, ko je prišel sv. Miklavž?“ popraševal sem dalje. — „Micika je morala v kuhinji umivati posodo; ni imela časa, da bi bila pri nas“, je odgovorila mati. — Tudi s tem še niso bili vsi moji dvomi razjasnjeni. „Mama, glejte, ko so padla sv. Miklavžu jabolka na tla, zaropotalo je, kakor bi bila lesena. In niso se prevalila s kupčka, da bi se raztekla po sobi“. Mati je bila očitno v zadregi, kakó naj mi razjasni to prikazen. „Glejte ga, glejte, danes ničesar ne veruje; včeraj pa se je tresel kakor trepetlika. Če boš tako govoril, ti ne donese sv. Miklavž nikdar več vezila“. — Uničen sem bil; ponos bil je potr, in pa — take avspicije! Moléal sem, kajti *egoizem* je zmagal. A dvom, ki je bil zasejan v otroškem srcu, ni se dal več izkoreniniti! „Sv. Miklavž“ je s svojim obiskom, ki naj bi me *prav živo* prepričal o njegovi *istinitosti*, vzal mi vso *vero* v sebe, privedel me do skepticizma in nevere i v to lepo, osrečujočo detinsko bajko...

-S.—

Moda in strokoznanstvo.

Spisuje M. Kunc. (Dalje.)

III.

Uplivu tujih šeg se seveda naš narod tudi ne more izogniti, zato pa je treba da si poišče polagoma tudi ona sredstva, katere imajo na tem polju drugi narodi, da si ž njimi obdrži proizvajenje tudi v modnih strokah. V okvirju „Slovenke“ se nam sicer dóslej še ne bode pečati z opisovanjem novodobnih šeg. Nedostaje nam zato še vseh predpogojev, ki omogočujejo, také popisovanje

kakor tudi razumevanje modnih spisov. Razprave o modi imajo pa praktičen pomen tudi le takrat če se vrše na podlagi modnih slik, kajti brez teh je razumevanje popisa za nestrokovnjaka skoro nemogoče.

V našem narodu ne poznamo; — izvzemši mojih lastnih strokovnih spisov in knjizic, — doslej še nicesar, kar bi v domačem jeziku in opiraje se na lastne potrebe, pripravljalo pot do teoretičnega proučevanja modnih strok. Če torej hočemo Slovenkam koristiti, seznaniti jih moramo najprej s strokovnimi vedami. Strokoznanstvo ni le temeljna podlaga praktičnemu delu, marveč tudi oporišče za vsekakor potrebno samostalnost v modnih nazorih; kajti slednji pomagajo vedno in navzlic vsaki modi k zadačenju lastnega ukusa in lastnih potreb.

Če tudi je istina, da je postal ves svet vsaj v nošah kozmopolitičen; da je modna smer skoro istočasno jednaka po vseh deželah; ter da se po danih izgledih povsod podobno delo izvršuje, razlikuje se vendar, tako narodni, kakor tudi zasebni vkus sicer merodajne pojave v svetovnih šegah.

To dejstvo kaže se nam v pojmih „Francoske“ in „Angleške“ mode. Tudi na Dunaju poskušajo vstvariti „dunajsko modo“! Ravno tako nemci, ki v nebroju modnih listov vpodobljajo plodove modne domišljije govorijo o „nemški modi“, če tudi vidimo da opisovanje mod izza časov „francoskih Ludovikov“ nemški modi ne more pridobiti znaka nemške pristnosti.

Pri nas seveda največ uplivajo nemški modni listi, ker imajo mej Slovenkami mnogoštevilnih naročnic; verjetno je, da jih je skoro toliko da bi lahko vzdrževale slovenski modni list, ko bi jim tak zadoščal.

Slika s Češkega.

Spisala Roza Kósova.

Sprejmi me, draga čitateljica, v hišico ubogega tovarniškega delalca v Velimu na Češkem.

Večer je, 16. dne meseca avgusta 1885. leta. Oče, mati, sinek Otakar in hčerka Maženka so povečerjali in odmolili.

„Zakaj smo pa spletli mi otroci in veliki ljudje toliko vencev in šopkov, danes in včeraj? Zakaj ste pripravili toliko lepih zastav?“ vprašal je mali Otakar očeta.

„Ker pridejo Slovenci k nam“, je bil odgovor.

„Kdo pa so Slovenci?“ vpraša Otakar.

„Slovenci so naši bratje, tam od daleč“, odgovori mu oče.

Ali nam Slovenci kaj prinesejo ker jih hočete tako lepo sprejeti?“ nadaljuje Otakar.

„Dragi moj“, mu opomni oče, ako bi ti imel brata daleč od tukaj, katerega še nikdar videl nisi, kaj bi ti storil ko bi zvedel, da tega ali tega dne k tebi pride da te hoče spoznati ter ti pokazati, da bije tudi v daljavi bratsko srce zate.“

„Oj, vsklikne Otakar, kako lepo bi ga hotel sprejeti! Kako srečen bi bil! A to bi bilo čisto drugače, ta

bi bil moj pravi brat, katerega bi toliko rajše videl, ker ga ni bilo tako dolgo doma“.

„Dragi Otakar“, bil je resen očetov odgovor, „misli si mater, ki je imela mnogo, mnogo sinov; bili so srečni skupaj imeli so veliko zemlje, katero so pridno obdelovali, da so se prav dobro preživeli. Drugi ljudje, njihovi sreči zavidni, so se usilili med nje vzeli so jim po malem vse ter jih tako primorali, da so si pridni sinovi morali daleč od domovine iskati svojega kruha.“

Mati je sicer milo tožila, a kaj je to brigalo sovravnika? Otroci so se razkropili po vsem svetu, primorani so bili učiti se tujih jezikov in svojega zanemarjati. Brat brata ni več poznal.

Dolgo, dolgo let je minolo, mati si je zopet opomgla, jela je klicati otroke svoje k sebi, da bi se mej soboj spoznali, skupno delovali in se zopet izurili v svojem krasnem materinem jeziku. Upala je, da bodo s skupnim delovanjem zopet srečni kakor nekdanj.

Otroci so slišali materin klic, prišli so od vseh krajev ter so srečni bili, da je mogel objeti brat brata. Tišči, kateri niso mogli priti, spominjali so se svojih ter jim sporočili, da nikdar nečejo pozabiti svoje matere in ostati v vedni zvezi s svojimi brati.“

„Kaj pa zdaj porečeš, dragi moj, ako ti povem, da ta mati se imenuje „Slava“ in mi vsi Slavjani smo otroci njeni: Čehi, Slovenci, Hrvati, Poljaki, Rusi itd? Ne bodemo li veseli, da moremo bratu Slovincu roko podati? Ga bodemo li prezirali, ker je delj časa trpel nego mi! — Vedita otroka moja: „Gostoljubnost sploh znači Slavjana“. Gostoljubno jih moramo torej vsprejeti, da pokažemo s tem, kako so nam ljubi.“

Pazljivo sta poslušala Otakar in Maženka te očetove besede. Dasi nista vsega še umela, vendar sta vedela, da pridejo dobri prijatelji k njim in veselila sta se jih. Ko jima je slednjic oče opomnil kako naj se vedeta jutrajšnji dan, obljubila sta se tako vesti, da bosta zadovoljna oče in mati.

Druzega dne okoli 4. ure popoldne so se zbrali ljudje na kolodvoru z godbo in cveticami za pozdrav popotnikov.

Bili so poleg mnogo gospode in kmetov tudi tovarniški delavci, s svojimi ženami in otroci.

Otakar in Maženka sta imela vsaki lep šopek v roki, a predno je še vlak prisopihal rekel je, Otakar očetu: „Ljubi atej, tukaj je vse tako lepo pripravljeno za pozdravljenje Slovencev, ljudi je toliko, da se ne bode poznalo, ako sem jaz tu ali ne, zato dovolite mi, prosim, da grem z Maženko na lepo pot ob kraju gozda, ki je tik železniške ceste, ondi bodeva vse dobro videla in naji bodo videli tudi ljubi Slovenci“.

Oče mu to dovoli, vesel poda Otakar roko sestrici ter jo pelje na omenjeno pot. Ko dospeta tja reče jej: „Vidiš tukaj vže od dalec lahko vidiva vlak, ko jo pripiha, le vse tako stori kakor jaz pa bo prav.“

Ko je vlak za nekaj časa pridrdral, povzdignila sta oba v eni roki šopke v drugi belo žepno ruto s katerimi sta vihrala v pozdrav Slovincem. A glejte! Iz vseh oken vlaka se jim je ozdravljalo. Z rutami so jima vi-